

ere flere af de Poster, som nu bringe dem nogen Indtægt, ikke knyttede til deres Bestilling, og de øvrige Indtægter, som de kunne have, ere temmelig suurt forjente Penge, saa paa den Maade troer jeg ikke, at man skal lokke Mange til med Forskjærlighed at søge denne Stilling. Jeg vil virkelig tilraade det ærede Medlem enten at tage Forslaget tilbage eller ogsaa søge at faae det omændret saa væsentlig, at det ikke bliver det Forslag, som her foreligger, men et heelt andet.

H. M. Petersen: I hvor ønskelig det iøvrigt kunde være at faae hele vort Retsvæsen omordnet, er jeg dog stærkt bange for, at der vil gaae temmelig lang Tid, inden dette bliver ført igjennem, om ikke af andre, saa af finansielle Grunde. Der er allerede talt og handlet saameget om denne Sag, at det er blevet mig klart, at en Omordning i høt Grad vil forøge vore Udgifter, og da der er andre Grene af Statsstyrelsen, andre Ministerier, som i disse Aaringer trække saa store Beløb paa os, er jeg bange for, at vi ikke endnu for det Første kunne bære de forøgede Udgifter ved hele Rets- og Politivæsenets Omordning; men om det er den Bet, vi skulle gaae for at undgaae disse forøgede Udgifter, at tage Lønnen fra Sognefogderne, betvivler jeg stærkt. Vi have temmelig mange ulønnede kommunale Bestillinger, og det kan vel ikke være anderledes, men jeg troer ikke, det tjener til at styrke Kjærligheden til den kommunale Frihed, at der findes saa overordentlig store Byrder, hvorfor der ikke gives noget Bedelæg. Der ere mange Erfaringer i saa Henseende, og jeg troer ikke, at vi skulle forøge de ulønnede Bestillingers Antal paa Landet; om der paa enkelte, ja maaskee paa mange Steder kunde være Anledning til at sætte Lønnen noget, er et andet Spørgsmaal. Den ærede sidste Taler har ikke Ret, naar han siger, at Sognefogden er den Ænfeste i Landsognene, som Politimesteren har at henvende sig til; den ærede Taler har glemt Landcommunallovens § 30, der siger — jeg haaber, at den høitærede Formand vil tillade mig at citere et Par Linier — „Sogneraadet skal ved de Midler, der staae til dets Raadighed,

søge at forhindre Betleri og Løsgængeri, samt iøvrigt bidrage til at fremme og opretholde god Politivorden.“ Jeg kan derfor ikke see rettere, end at det er Sogneraadets Pligt at bidrage til en god Politivordens Overholdelse, og saaledes vil Politimesteren kunne appellere til det, naar han finder det nødvendigt. Der er vist ogsaa endnu flere paa Landet, som man kan henvende sig til. Jeg har havt Leilighed til ifjor at see en heel Række Paragrapher, der vare opstillede som Grundlag for en Aldermands Bestilling paa Landet; de vare udfærdigede i Genhold til bestaaende Love af en kongelig Embedsmand, og saavidt jeg veed, have alle andre Aldermænd paa samme Egn lignende Forskrifter. Bestemmelserne vare at læse i et af Hovedstadens største Blade, og deri paalagdes der Aldermænd mange Bestillinger med Hensyn til Politivæsenet. Jeg paaberaaber mig, som sagt, kun dette, for at imødegaae den ærede Taler, naar han siger, at Sognefogden er den Ænfeste, til hvem Politimesteren kan henvende sig; thi foruden hvad der staaer i Landcommunalloven maa det dog være nogen Hjemmel, at en kongelig Embedsmand i Genhold til bestaaende Love paalægger Andre at udføre mange Ting, som vedkomme en god Politivorden. Derimod skal jeg gjerne indrømme, at den ærede sidste Taler havde Ret, naar han udtalte, at det ikke er rigtigt at sige, at Sognefogden ingen Forpligtelse har; han har mange Forpligtelser. Jeg mener ikke, at Sognefogden udfører sin Pligt, alene fordi han gaaer hen til et Sted, hvor han kaldes til, hvor der er Tumult eller deslige, at han udpanter hos dem, der ikke kunne betale Skatter, eller at han gaaer med til Auktioner osv., thi hans Pligter ere efter min Mening meget større. Det er ganske vist ikke hans Pligt at see efter, hvorledes man udbedrer Veiene, og hvormegit Grus der skal lægges paa dem, men han vil aldrig kunne undgaae at paasee, at der er god Orden paa dem, og saaledes har han Pligter paa mange andre Maader. Jeg antager saaledes, at det er Sognefogdens Pligt at bruge den Tid, som staaer til hans Raadighed, til at paasee god Orden i den Kred, hvori han er kaldet til at virke; men med dette Blif paa Sagen kan jeg